

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ARMOSSA **AVARASSA**
HERÄTTÄJÄJUHLAT
NIVALASSA 5.-7.7.2019

Lauantai 6.7.2019
Päiväseurat klo 13.00
Outi Uusimäki

Haluaisin julistaa luottamistalkoot. Nimeäisin ne juurikin luottamistalkoiksi, en luottamustalkoiksi. Luottamus-sanan mieletön moniulotteisuus synnyttää maailman kauneimpia mielikuvia, mutta tässä elämän keskeneräisyyden karusellissa se kantaa myös uuvuttavia sanapareja; luottamus pitää ansaita tai saavuttaa. Sen voi menettää tai sen arvoinen pitää olla. Ei, noita yhdistelmiä en usko meidän kaipaavan lisää elämäämme. Mutta luottamista, teonsanaa uskon monen janoavan. Luottamista itseen, luottamista ihmiseen, elämään, luottamista Jumalaan.

Lainaus: "Luottamus itseen on avaramielisyyden, rohkeuden ja toivon lähtökohtainen ehto." Kuulostaako suoralta sitaailta elämäntaitojen tai ihmisen hyvinvoinnin itsehoito-oppaasta? Lausahdus on kuitenkin Tuomas Akvinolaisen ajattelusta jo 1200-luvulta. Mutta saako luottamisesta itseensä puhua? Vai onko parempi pysyä epävarmuuksien, heikkouksien ja viheliäisyyksien retoriikassa, joka löytää kaikupohjan sieluissamme ehkä helpommin? Tunnistan vedon tuon jälkimmäisen puheenparren puoleen itsessänikin. Mutta aavistelen myös vaaraa, että viheliäisyyksien retoriikka kallistuu joskus väärälläkin tavalla itsensä pienentämisen ja piilottamisen suuntaan.

Jos Akvinolaista on uskomisen ja avaramielisyys, rohkeus ja toivo todella syntyvät luottamuksesta itseen, siitä totisesti on syytä puhua. En haluaisi puhua omiin voimiin ja suorituksiin luottamisesta. Haluaisin puhua jostain ihmisyytemme alkulähteillä syntyneestä luottamisesta itseen. Olemisen oikeutuksesta. Syvästä, Jumalan rakkauden ehtymättömästä virrasta kumpuavasta ja ihmisten avulla meihin kasvaneesta luottamisesta, joka auttaa katsomaan omaa elämää lempeästi. Luottamisesta, joka kehottaa kerta toisensa jälkeen katsomaan oman kastemaljan tai muun lapsuuden hetken äärelle ja näkemään itsensä suloisena ihmisenalkuna, jota joku katsoo sydän täynnä ihmetystä ja rakkautta. Ja jos tuo luottaminen on jäänyt syntymättä ja kasvamatta, eikä kukaan inhimillisin silmin ole katsonut, niin olisi pitänyt ja Jumala on. Haluaisin puhua luottamisesta, joka saa ihmisen yhä uudelleen vakuuttamaan itselleen, että ei ole mitään hätää, että elämän kuopissa vietetyt hetket paitsi alkavat, myös päättyvät, ja että voimia taas annetaan valoa kohti kipuamiseen.

Toinen lainaus, tällä kertaa professori Risto Saariselta. "Luottamuksen ilmapiirissä ei keskitytä suvereenisuuteen ja itsemääräämisoikeuteen vaan otetaan riskejä toisten suhteen ja ajatellaan toisten ihmisten ja ryhmien olevan hyviä." Siis lähtökohtaisesti ajattelisimme toisistamme hyvää; ihmissuhteissa, työpaikoilla, hengellisen elämämme poluilla. Minkälainen viesti me erilaisina

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ARMOSSA AVARASSA
HERÄTTÄJÄJUHLAT
NIVALASSA 5.-7.7.2019

kristittyinä olisimmekaan, jos luottamuksessa lepäisimme Kristuksessa yhdessä sen sijaan, että taistelisivme toisiamme vastaan. Jos jaksaisimme luottaa siihen, että Jumala ei tarvitse meitä etuvartioon puolustamaan häntä toisiltamme, erilaisilta ajatuksilta tai moninaisilta inhimillisen elämän juonteilta. Hän tarvitsee meitä rakastamaan.

Naiivia puhetta, kuulen jo omissa korvissanikin. Tottahan se on; jokaista luottamisen ulottuvuutta kohtaan voisi kirjoittaa esseen riskeistä, inhimillisen tekijän synnyttämistä epätodennäköisyyksistä ja itsensä haavoittamisen mahdollisuuksista. Mutta eräs luottamisen alkuehto lienee myös haavoittuvuus, itsensä alttiiksi asettaminen, vuorovaikutukselle antautuminen.

Näiden kahden vaihtoehdon, siis luottamisen avoimuuden tai riskien synnyttämien suojamuurien eroa kuvaa puhuttelevasti keho. Tuskaisen, itsessään epävarman, häpeässään ahdistuneen ihmisen keho käpertyy, piiloutuu kumaraan, torjuu lähestyjät takakenolla ja puuskaan sidotuilla käsillä. Mutta oletko koskaan nähnyt kuvaa Kristuksesta kädet puuskassa? Kristuksen kädet päinvastoin ojentuvat. Ne ojentuvat kohti ihmistä, koskettamaan, siunaamaan. Syli on auki, se toivottaa tervetulleeksi. Äärimmilleen viety viesti Kristuksen asennosta suhteessa ihmiseen avautuu ristiltä. Ristin muotoon asettava keho, käsien ja sylin täydellinen avoimuus syvimmässä tuskassakin, näkyvät haavat ja haavoittuvuus. Vavahduttava kuva siitä, miten Kristus kohtaa ja ottaa vastaan.

Kolmas lainaus, tällä kertaa ehtoollisliturgiasta: ”Me rukoilemme sinua: lähetä Pyhä Henkesi, niin että luotamme lupaukseen syntien anteeksiantamisesta...” Niin että luotamme lupaukseen. Kristus pursuilee lupauksia, jotka jo sisältävät sen, mitä lupaavat. Ja niihin luottamisen taitoa ja rohkeutta meidän on lakkaamatta pyydettävä. Jeesus kehottaa opetuksissaan meitä avoimuuteen suhteessa niihin mahdollisuuksiin, joita Jumala elämäämme tarjoilee. Hänen puheensa luottamisesta ei kuitenkaan ole vain naiivia helinää, pelkkää villiä intoilua, vaan sisältää ajatuksen jatkuvasta painista, kommunikaatiosta ja vuorovaikutuksesta Jumalan kanssa.

Elämän mittaisissa luottamistalkoissa keskeisiä työvälineitä ovat siis vuorovaikutus, avara mieli, itsensä alttiiksi asettaminen, myötätunto, rohkeus ja kestävät painivaatteet. Mutta ratkaisevaa on se, että niissä talkoissa pääarkkitehti, työnjohtaja ja väsähtäneitten kotiin kantaja on itse Kristus. Hän, joka lupaa: ”Ja katso, minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti!”